
1. KAPITOLA

Nemohla jsem dospat. Na tenhle den jsem se těšila tak dlouho. Vyskočila jsem z postele, natáhla na sebe svoje vytahané džíny, tričko a mikinu s kapucí po bráchovi a seběhla jsem dolů do kuchyně.

„Dobré ráno, zlato!“ usmívala se mamka, když na stůl pokládala hrnky s čajem.

„Happy birthday to you, happy... Ne, nepřidáte se nikdo?“ zašklebil se Martin uraženě.

„Tím jsi, můj drahý starší a rozumnější bratře, chtěl říct všechno nejlepší k narozkám?“ zeptala jsem se Martina popichovačně, když jsme se cpali toasty.

„Jo, a čekal jsem větší podporu od našich drahých rodičů!“ zahuhlal Martin s plnou pusou a významně se podíval po rodičích.

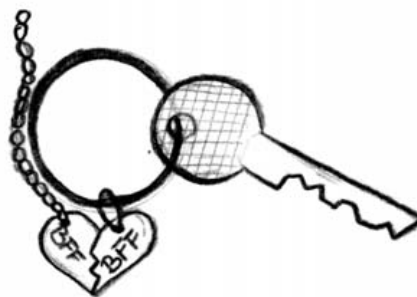
„Besi, ty somráku! Jdi o jídlo okrádat Martina!“ podrkala jsem svoji retrívří fenečku za ušima a strčila jsem si poslední sousto toastu do pusy.

„Loučím se s vámi!“ usmála jsem se, všechny objala, běžela do předsíně obout si boty a vyrazila jsem na autobusovou zastávku.

Zrovna když jsem na autobusové zastávce začala přemýšlet, jaké to asi bude, jet na dvoudenní výlet se třídou, a k tomu ještě na narozeniny, vyrušilo mě z mého snění známé rachocení skateboardových koleček.

„Nazdar, oslavenkyně!“ zahalekal můj nejlepší kamarád vedle mě. Hned když upevnil skateboard na batoh, vytáhl z kapsy vytahané mikiny malinkou krabičku lososové barvy převázanou oranžovou stužkou.

„Všechno nejlepší, Izinko!“
vrazil mi Danek dárek do ruky. V krabičce byl přívěšek, půl srdíčka s nápisem BFF (nejlepší přátelé navždy), vrhla jsem se mu s radostí do otevřené náruče.

„Díky, to je nádherný!“

„Prr, brzdi, Izi, vždyť mě uškrtíš,“ bránil se Danek a snažil se cosi vytáhnout z kapsy kalhot. „Tady je druhá půlka!“ zacinkal mi před obličejem

svými klíči na objasněnou. „A tady bude za chvíli i ta druhá!“ cvrnkl mi Danek do řetízku na krku.

Když jsme na nádraží vystoupili z autobusu, vrhla se mi do náruče moje nejlepší kamarádka Nikol.

„Všechno nejlepší, Izi,“ zatrylkovala a navlékla mi na ruku náramek. „A tady máš nejlepší dárek od nejlepší kamarádky,“ usmívala se. „Jů, děkuju,“ vrhla jsem se jí znovu do náruče.

„Ccc, teď jsi mě urazila!“ zašklebil se Danek. „Ji jsi objala dvakrát, a mě jenom jednou,“ hrál dál uraženého.

„Děláš, jako bych se tě za celý život naobjímala málo,“ oplatila jsem Dankovi jeho škleb.

Když jsme došli ke zbytku naší třídy, všichni na mě volali: „Všechno nejlepší, Iz!“ a objímali mě. Byl to příjemný pocit, vědět, že jim na mně záleží. S Nikol jsme šly do malého obchůdku koupit chipsy a bonbóny na vlakovou oslavu, zatímco Danek šel pozvat naše kamarády na naši soukromou oslavu, kterou jsme měli naplánovanou na večer.

Když vlak přijel na nádraží, nastoupili jsme. Ve vlaku byla zima a bylo to tam cítit desinfekcí. S Nikol a Dankem jsme

si sedli k sobě a za chvíli si k nám přisedli i Lukáš a Marek.

„Všechno nejlepší!“ zahalekali oba naráz. Ale než jsem stačila odpovědět, přihnala se do vlaku Nela.

„Jako obvykle na poslední chvíli jako Fantomas,“ škádlil ji Danek. Nela na něj vyplázla jazyk, svalila se ke mně na sedadlo. Jen co dosedla, ponořila se do útrob svého batohu.

„Tady je!“ vykřikla vítězoslavně, když mávala nad hlavou růžovým balíčkem. „Tady máš, zlato...“ vpálila mi balíček do klína, „a krásné narozeniny!“ usmála se a objala mě.

I přes hlasité hučení vlaku a pokřikování všech našich spolužáků jsem po chvíli usnula. Není se čemu divit, když jsem skoro nespala. Vzbudily mě až holky, když vlak skoro zastavoval.

„Izi, vzbud' se, už jsme tady.“

Byla jsem rozespalá, hlavu jsem měla opřenou o Dankovo rameno a byla jsem přikrytá jeho mikinou. Chvilku mi trvalo, než jsem si uvědomila, kde jsme, ale výhled na zašlé nádraží mě vrátil do reality a já jsem si uvědomila, že mám před sebou dva úžasné dny se svými kamarády.

2. KAPITOLA

Z nádraží to do naší chaty nebylo daleko. Dvakrát jsme zahnuli doprava, jednou doleva a stáli jsme před krásnou dřevěnou chatou. Přišel nás přivítat postarší pán s plnovousem a šedivými vlasy, za ním se vynořil vysoký kluk s hnědými vlasy a modrýma očima. Mohlo mu být tak sedmnáct. Nela se ke mně a Nikol naklonila a zašeptala: „Tak tohle je můj bratranec Tomáš, holky, pomáhá tady kamarádovi svého strejdy.“

Už několikrát jsem o Tomášovi slyšela a před dvěma roky ho zahlédla na oslavě narozenin Neliny maminky, ale od té doby se hodně změnil. Nela mu zvesela zamávla, on jí to oplatil a usmál se na ni.

Pokoje v chatce byly krásné, a díky dřevěnému nábytku se po pokoji rozlévala příjemná vůně dřeva.

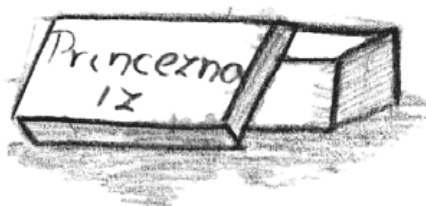
„Je to tady nové, chata funguje asi měsíc,“ vysvětlovala nám Nela, „majitel říkal, že to tady není ještě moc dovybavené.“ Rozhlížela se, jako by hledala něco, co by chybělo.

„Postele tady mají, a to je hlavní!“ pustila Nikol na zem těžkou krosnu a skočila na postel.

„Souhlasím,“ svalila jsem se k Nikol na postel. „A je to tady pěkně útulné,“ usmála jsem se šťastně. Někdo zaklepal a my jsme všechny tři nadskočily. Ještě než jsem se stačila vyhrabat na nohy, vrátili se k nám kluci. „Jsme hned vedle vás na pokoji, to máte radost, co?“ křenil se Danek. „To abychom vás mohli zachránit,“ odstrčil ho Lukáš a šibalsky se usmál. Všichni okamžitě vyprskli smíchy. „No, bez urážky, ale vy dva nejste schopni zachránit sami sebe, když letíte ze skateboardu!“ svíjela se smíchy Nikol. „No a co! Máme ještě Marka, ten vás zachrání, a my dostaneme odměnu,“ zazubil se Lukáš. „A jak to, že tedy není s vámi? Neříkejte, že se za vás stydí?“ provokovala Nikol. „Šel dolů do bufetu koupit chipsy a kolu, tak jestli chcete, tak za pět minut u nás na pokoji,“ pozval nás Danek a dělал, že Nikolinu narážku neslyšel. Bez váhání jsme souhlasily. Za pět minut jsme už s kluky seděli pohromadě na postelích u nich na pokoji, pojídali chipsy a popíjeli kolu. „Je to celkem výhra, být dvě patra od učitelů,“ řekl s šibalským úsměvem na tváři Marek. „To teda jo,“ přidala se k němu Nikol s plnou pusou brambůrků. Chtěla jsem jí připomenout, že je člověk a ne prase,

ale než jsem se nadechla, padli přede mnou na kolena Marek a Lukáš.

„Všechno nejlepší, naše princezno Iz,“ pokoušeli se o vážný tón hlasu, ale záchvat smíchu, ve který jsme všichni propukli, jim to nedovolil. Když jsme se uklidnili, podali mi Lukáš a Marek krabičku s nápisem ‚Princezno Iz‘. Byly v ní krásné stříbrné náušnice.

„Jé děkuju, kluci, jste zlatí.“ A objala jsem je jako poděkování.

„Víš, my ti to chtěli dát už ve vlaku, jenže tenhle šašek to zaházel do batohu,“ usmál se Marek a dal Lukynovi políbeček.

3. KAPITOLA

„Izí, postřeh!“ zaskřehotal Danek, když mi na hlavě přistál nafukovací míč.

„Héj, tý!“ skočila jsem Dankovi na záda.

„Možná byste mohli nechat toho blbnutí a udělat něco smysluplného,“ ozval se Lukáš.

„Jako třeba?“ vypískla jsem těsně předtím, než mě Danek potopil pod vodu.

„Jako třeba zahrát vodní válku,“ zakřenil se Luky. Upřímně bych se divila, kdyby opravdu přišel s něčím smysluplným.

„Jasně! Takže všichni na Lukáše!“ usmála jsem na něj šibalsky.

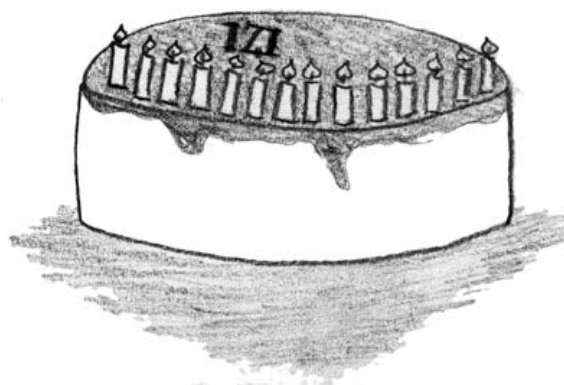
„Nééé, ty zrádkyně!“ stačil ještě zaklít Lukáš, než jsme se na něj vrhli a on se skácel pod vodu.

Jakmile jsme se všichni sesedli v jídelně, hlasitě mi zakručelo v břiše.

„Mám strašný hlad!“ prohlásila jsem na obhajobu. Nela se potutelně usmála.

„To je dobře, místo v břiše budeš potřebovat!“

Byli jsme už po jídle, když do jídelny vrazil Tomáš se šibalským úsměvem a společně s Nelou, Nikol a kluky začali zpívat ‚*Happy Birthday*‘. Postupně se přidala celá třída. Za Tomášem vystoupil z kuchyně majitel, který nás ráno přivítal, a v ruce držel dort se čtrnácti hořícími svíčkami a čokoládovým nápisem *Izi*. Nela mě vzala kolem ramen a vlepila mi na pusu tvář. Ale než stačila cokoli říct, přitáhl si k našemu stolu židli Tomáš a s vážným hlasem a upřímným úsměvem pronesl: „Taková malá pozornost podniku.“

Nela se okamžitě natáhla přes stůl a dala mu pohlavek.

„Ty drzoune, to, že jsi přispěl, neznamená, že ten dort budeš vydávat za svůj!“ rozkřikla se na něj.

„Ten dort vymyslela Nela, Tomáš ho tady přivezl a já a kluci jsme přispěli,“ snažila se překřičet jejich rodinnou hádku Nikol.

„Děkuju vám všem,“ usmála jsem se a v očích mě zapálily slzy radosti.

„Neděkuj a jez, čím dřív to zhltneme, tím dřív bude moct začít oslava,“ ukončil předčasně můj proslov Lukáš, a jeho úsměv zdobil krém z dortu.

V našem pokoji, byl cítit pudr, všechny možné příchutě lesků na rty, všemožné voňavky a lak na vlasy. Po zemi a na postelích se všude válelo oblečení. A z koupelny šla cítit nahřívající se kulma. Holky byly přesvědčené, že mě musí namalovat a narvat do pěkného oblečení, abych vypadala jako super hvězda. Vysvobodilo mě až zaklepání kluků na dveře.

„Wow, vypadáš úžasně!“ vykoktal ze sebe Danek.

„Jo, měla by ses malovat i do školy,“ přitakal Marek.

„Jo, Iz, kluci mají pravdu, vypadáš báječně, a koukni na Lukáše, ten se ani nezmůže na slovo,“ přidala se ke klukům Nikol. Při pohledu na Lukyho jsme se všichni začali smát. Danek mě vzal kolem pasu, Lukyn vzal Nikol a Marek udělal to stejné s Nelou.

Když jsme dorazili do haly, kde jsme měli dovoleno udělat oslavu, pustil Tomáš hudbu. Začala hrát písnička *„Don't*

Worry Be Happy’. Už při prvních tónech linoucích se z reproduktorů jsme se všichni začali kroutit do rytmu písničky. Když jsme všichni stáli v kroužku a drželi se za ruce, věděla jsem, že název písničky přesně vystihuje moji náladu. Byla jsem šťastná, měla jsem skvělé kamarády a tu nejlepší oslavu narozenin, jakou jsem si kdy dovedla představit.

Celý večer jsme tančili, a když jsme se dověkli v deset hodin do pokojů, byli jsme všichni utahaní. Jediné, na co jsme se zmohli, bylo smetení nepoužitého oblečení na podlahu.

„Nikol, Nelo, díky za všechno,“ špitla jsem, když jsme jako zabitě ležely na postelích.

„Není zač, Izi,“ broukly naráz. A za chvíli už jsme všechny odfukovaly do peřin.

4. KAPITOLA

„Izi, vstávej.“

Rychle jsem se posadila na posteli. Vedle mě seděla Nikol, už oblečená, a usmívala se na mě.

„Už asi půl hodiny se tě snažíme vzbudit, všichni už jsou na snídani, tak na sebe hod' oblečení a pojd'.“

„Jdi napřed, já vás doženu,“ zamžourala jsem na ni roze-spale.

Natáhla jsem na sebe džíny, tričko, vyčistila si zuby, nandala si na sebe nové náušnice od kluků a náramek od Nikol a pádila chodbami do jídelny. Všichni už seděli u stolů a ládovali se rohlíky. Zaplula jsem na volnou židli u našeho stolu, mezi Nelu a Lukáše.

„Už ses nám ráčila vyhrabat ze své královské lóže?“ rýpl si Lukáš a při tom mě loktem dloubl mezi žebra.

„Ha ha ha, no nevím, kdo přišel pět minut před Iz,“ uklidňovala mě Nikola. Všichni se rozesmáli.

„A v noci chrápal tak, že se celá chata otřásala,“ přisadil si Danek. Myslím, že měl štěstí, že seděl na opačné straně stolu, jinak by mu Lukáš jednu natáhl.

„No tak, kluci, uklidněte se,“ mírnila kluky učitelka, která se jako duch objevila u našeho stolu. „Po snídani jděte na

pokoje, sbalte se, a až budete hotoví, můžete jít před chatu, vlak jede v jedenáct.“ A odcupitala k dalšímu stolu.

„Tak to se ještě dneska někdo okoupe v potoku,“ zakřenil se Danek a dloubl Nikol, která seděla vedle něj na židli.

„No, aby ses tam nevykoupal ty,“ odporovala Nikol a začala ho lechtat.

„Iz, vstávej a netvař se jako citron,“ usmál se na mě Marek a nechal Danka a Nikol, aby se dál pošťuchovali.

„Tobě by taky do smíchu nebylo, kdybys celý víkend měl strávit s d'áblem,“ zašklebila jsem se a sklonila jsem se k talíři.

„Jů, Izi, k tobě přijede tvoje úžasná sestřenka, tolik štěstí na tvou tváři jsem ještě před jejím příjezdem neviděla,“ škádlila mě Nikol.

„Nesměj se tak škodolibě, Nikol, při představě, že už od dnešního oběda s ní budu muset trávit celý zbytek víkendu, na mě jdou mdloby,“ čertila jsem se na Nikol.

„Tak zařídíme, abys s ní trávila víkend bez dnešního oběda,“ zazubil se Marek.

„Jo, vezmeme naši Izi do pizzerie!“ objal mě celý nadšený Lukáš. Byla to přijatelná nabídka, vidět toho d'ábla o tři hodiny později.